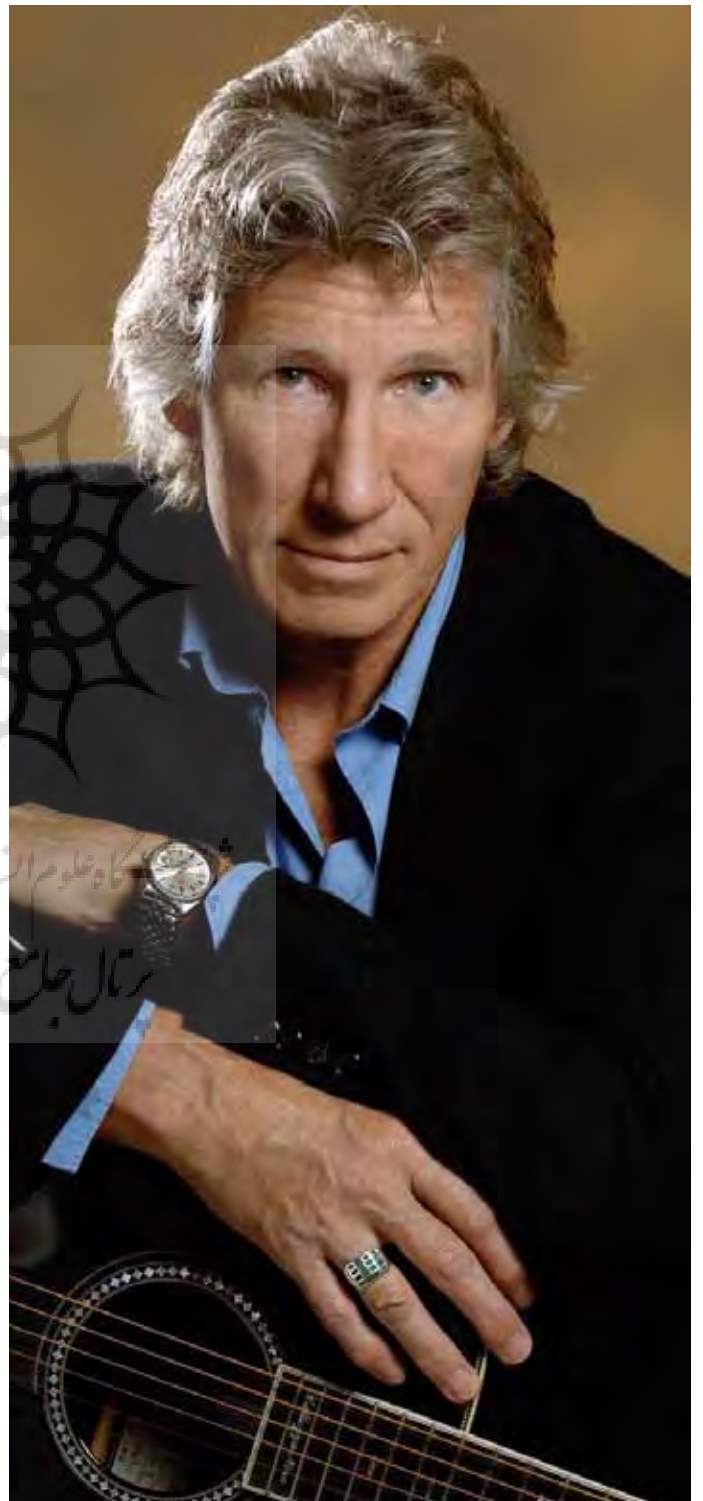

پینک فلوید در

اگرچه موج دستگیری، زندان، ترورهای خیابانی، دخالت آشکار نظامیان در سرکوب شهروندان غربی به ویژه جوانان در اعتراض‌های خیابانی اروپا و ایالات متحده آن چنان که در شرق وجود داشت و هم چنان هم پس از عبور از یک تاریخ ۵۰ ساله وجود دارد، با فرهنگ ساختاری و نهادینه شده‌ی دموکراسی خواهی آن سرزمین‌ها هم‌خوانی نداشت و مردم و رسانه‌های همه‌گانی آزادانه به انتقاد از دولت و حکومت خود می‌پرداختند. اما هنرمندان و به‌ویژه موسیقی‌دانان یکی از مؤثرترین راه‌های مبارزه با بی‌عدالتی‌های اجتماعی را در خلق آثار هنری نمایشی، تصویری و صدایی یافتند و آن را به بهترین وجه به میان مردم، جامعه و جوانان منتقل کردند.

اگرچه کتاب، تئاتر و سینما نقش

تمام آن‌هایی که حتماً مختصر اطلاعاتی از موسیقی غربی دارند دهه‌های ۶۰ و ۷۰ قرن بیستم را که اوج موسیقی خشم و اعتراض، اوج پرخاش علیه ستم‌گران حکومتی، اوج تظاهرات خیابانی علیه جنگ ویتنام و اوج سراسیمه‌گی روحی و روانی شهروندان بر آشفته‌ی غربی به ویژه جوانان علیه بی‌عدالتی‌های اجتماعی بود را هرگز فراموش نمی‌کنند. بگذریم از فجایعی که بر سر ملت‌های شرقی می‌آمد و هیچ جنبنده‌ای نیز حق اعتراض نداشت. قدرت‌های دیکتاتوری، میلیتاریستی و به شدت ایدئولوژیک مذهبی و غیر مذهبی در شرق به ویژه آسیا و خاور میانه پرده‌ای را از ستم، بی‌داد و جنایت باقی نگذاشته بودند که دریده نشده باشد. امروز نیز کم و بیش هنوز شاهد آن هستیم، فجیع‌تر و ظالمانه‌تر!

اوج موسیقی اعتراض

بزرگ مهر

جوانانی را در کار موزیک ویدیویی خود آورده است که یادآور مبارزات دایمی انسان برای رسیدن به آزادی‌های فردی و اجتماعی است. راجر-واترز اگرچه در آخرین اجرای خود نشان می‌دهد که می‌خواهد از پینک فلوید بزرگ و کار جهانی، مانده‌گار و اعتراضی‌اش تجلیل به عمل آورد و خود را یکی از پیروان و دل‌باخته‌گان موسیقی پینک فلوید، به ویژه اجرای WALL معرفی کند، اما شخصیت هنری و موسیقاری وی از اعتبار بسیار گسترده در سطح ملی و جهانی برخوردار است و با آخرین کار هنرمندانه‌اش هم پینک فلوید و هم «دیوار» را در بهترین شکل آن به نسل‌های دوم و سوم پس از پینک فلوید شناسانده است. پیشنهاد می‌شود هم «THE WALL» را بشنوید و هم «دیوار» را ببینید.

WALL این روزها وارد ۳۰ ساله‌گی خود شده و راجر واترز موسیقی‌دان برجسته و پرآوازه‌ی آمریکایی ضمن گرمی‌داشت این اثر همیشه مانده‌گار پینک فلوید، برای ورود به دهه‌ی چهارم و ۴۰ ساله‌گی «دیوار» به جهان موسیقی، اجرای تازه‌ای از آن اثر جاودانی را با نمایشی ویدیویی از یک دیوار بی‌پایان و عکس‌های زنان و مردان آزاده‌ای که در سال‌های پیش رو برای رسیدن به آزادی، عدالت اجتماعی و حقوق برابر شهروندی در سرتاسر جهان توسط جوخه‌های مرگ حرفه‌ای و حکومتی به قتل رسیده‌اند را همراه با اجرای موسیقی بر پرده‌ی بزرگ سینما به تصویر کشیده است. راجر واترز با اجرای «دیوار» پینک فلوید در پوشش تصویرهای زنده‌ی سرباخته‌گان راه آزادی از سرزمین‌های مختلف، عکس‌های

تمام آن مشاهیر پرآوازه نام گروه‌هایی مانند: بیتلز-الویس-پریسلی، دمیس روسوس، پینک فلوید-دایناریچی و نام‌دارترین و آخرین آن‌ها مایکل جکسون، گروه پینک فلوید به اعتبار خلق اثری شگفت‌انگیز و جاودانی به نام WALL (دیوار) با آن اجرای بی‌مانندش جای ویژه‌ای در موسیقی اعتراضی غرب دارد. به راستی کسی پیدا نمی‌شود که آگاهی کم و کوتاهی از دنیای موسیقی مدرن داشته باشد، اما ضرابه‌نگ‌های اعتراضی، خشم‌آگین و سرخ‌فام آهنگ شگفت‌انگیز «دیوار» WALL را درک نکند. شاید با جرأت بتوان ادعا کرد که تا این تاریخ هنوز آهنگی به تأثیرگذاری «دیوار» از هیچ یک از گروه‌های موسیقی «اعتراض» در جهان خلق نشده است. WALL بی‌گمان اگر آخرین نباشد، نخستین است بدون هیچ رقیب دیگری.

عمده‌ای در برانگیختن افکار عمومی بر عهده داشتند، اما موسیقی به ویژه از آن هنگام که آواهای کلاسیک، درباری، اشرافی و آرام جای خود را به ضرابه‌نگ‌های ناآرام و اعتراضی دادند و گروه‌های موزیک جوانان با جای‌گزین کردن موسیقی پاپ، راک، متال و مدرن به جای موسیقی‌های سنتی نگاه تازه‌ای را از خواسته‌های سیاسی و اجتماعی خود مطرح کردند، حرکت تازه‌ای آغاز شد که به «موسیقی اعتراض» مشهور گردید. جنبشی بسیار لطیف، با شکوه، صلح‌آمیز، ضد خشونت، کاملاً آزاد و فراگیر در بین گروه‌های مختلف سنی و طبقاتی. کوتاه‌ترین اشاره به تاریخچه‌ی آن موسیقی و یادآوری از پیش‌تازان و نام‌آوران این حرکت اجتماعی به کتاب‌های زیادی نیاز دارد که از حوصله‌ی بحث ما خارج است. در بین

